

OPENBAAR MINISTERIE

College van procureurs-generaal
Voorzitter

Postbus 20305, 2500 EH Den Haag

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving
Postbus 20301
2500 EH 'S-GRAVENHAGE

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
T +31 88 699 11 00
www.om.nl

Datum 29 september 2025
Onderdeel Afdeling Kwaliteitontwikkeling, advisering en toetsing
Ons kenmerk PAG/KOAT/19984
Uw kenmerk 6481378
Onderwerp Advies wetsvoorstel gegevensvergaring openbare orde

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden.

Geachte (...),

Bij brief van 4 juli 2025 heeft u namens de minister van Justitie en Veiligheid het College van procureurs-generaal (hierna College) verzocht te adviseren over het wetsvoorstel met regels over gegevensvergaring voor de handhaving van de openbare orde (Wet gegevensvergaring openbare orde). Met dit wetsvoorstel krijgt de burgemeester de bevoegdheid om na machtiging van de rechter-commissaris aan ambtenaren van de politie het bevel te geven tot overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen.

Het College vindt het, vanuit rechtsstatelijk oogpunt, in het algemeen wenselijk dat de ingrijpende inbreuken op grond- en mensenrechten nader worden gereguleerd. Op grond van artikel 3 Politiewet kan de politie diverse verrichtingen doen ten behoeve van de uitoefening van haar wettelijke taken. Deze bepaling biedt – zo wordt algemeen aangenomen – zowel ten behoeve van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde als voor de handhaving van de openbare orde de grondslag voor het maken van geringe inbreuken op de grond- en mensenrechten van burgers en de daaropvolgende noodzakelijke verwerking van (persoons)gegevens. Op het moment dat het voor de opsporing van strafbare feiten nodig wordt geacht dat er meer dan geringe inbreuken worden gemaakt op deze grond- en mensenrechten dwingt het strafvorderlijk legaliteitsbeginsel ertoe dat de bevoegdheid voor het maken een dergelijke inbreuk wettelijk wordt vastgelegd. Ook uit artikel 8, tweede lid EVRM kan worden afgeleid dat meer dan geringe inbreuken op de privacy een uitgewerkte wettelijke grondslag behoeven. Het ligt voor de hand dat waar mogelijk dezelfde uitgangspunten worden

gehanteerd voor inbreuken op grond- en mensenrechten ten behoeve van de handhaving van de openbare orde als in het kader van een strafrechtelijk opsporingsonderzoek. Het betreft immers dezelfde overheid onder wiens eindverantwoordelijkheid de inbreuken worden gemaakt, en dezelfde politieorganisatie die namens deze overheid de inbreuken uitvoert. Bovendien kunnen bij zowel de opsporing van strafbare feiten als bij de handhaving van de openbare orde inbreuken worden gemaakt op de grond- en mensenrechten van zowel verdachten van strafbare feiten als van onschuldige burgers.

Het College constateert dat het voorliggende wetsvoorstel niet rechtstreeks betrekking heeft op de taken van het openbaar ministerie. Het wetsvoorstel ziet op de overname van persoonsgegevens in het kader van de handhaving van de openbare orde onder het gezag van de burgermeester. Niettemin heeft het openbaar ministerie er wel belang bij mee te denken over hoe de nieuwe bevoegdheden van de politie worden vormgegeven. Dat betreft zowel het onderwerp als de inhoud van de regeling. Wat betreft het onderwerp vraagt het College zich af hoe dit wetsvoorstel zich verhoudt tot andere handelingen die de politie ook uitvoert op grond van artikel 3 Politiewet ten behoeve van de handhaving van de openbare orde en die ook een meer dan beperkte (en soms grotere) inbreuk maken op grond- en mensenrechten. Het College verneemt graag of de minister voornemens is deze handelingen nader te normeren.

Wat betreft de inhoud van de wettelijke regeling, wijst het College op de grote overeenkomsten tussen de overname van gegevens in het kader van een strafrechtelijk opsporingsonderzoek en ten behoeve van de handhaving van de openbare orde. Hoewel degene die het bevel geeft verschilt, zijn zowel de uit te voeren handelingen (het overnemen van informatie uit openbare bronnen) als degene die de handelingen moet uitvoeren (de politie) gelijk. Het College wil daarom in het navolgende enkele vragen stellen over het wetsvoorstel.

Aansluiting bij Wetboek van Strafvordering

Het College onderschrijft een belangrijk uitgangspunt van het wetsvoorstel, te weten dat wordt aangesloten bij het Wetboek van Strafvordering. Voor de effectieve inbedding van het wettelijk kader in de werkprocessen van de politie en het voorkomen van misverstanden in (soms) hectische situaties is het van belang dat het voorgestelde wettelijke kader zoveel mogelijk aansluiten bij inzetcriteria, de bevoegdheidsverdeling, de termijnen en schriftelijkheidsvereisten die zijn opgenomen in het (nieuwe) Wetboek van Strafvordering. Door zo weinig mogelijk licht te laten schijnen tussen strafvordering en het onderhavige wetsvoorstel kunnen fouten en misverstanden over de bevoegdheidsverdeling (en gemarchandeer) in de praktijk worden voorkomen. Bijkomend voordeel is dat de gegevens die ten behoeve van de openbare orde zijn verzameld zonder onnodige

drempels kunnen worden gebruikt ten behoeve van de opsporing van strafbare feiten.

Voor de opsporing van strafbare feiten mag de politie binnen het geldende recht op grond van artikel 3 Politiewet geringe inbreuken maken op grond- en mensenrechten. Dit omvat de kennisname en overname van (persoons)gegevens uit publiek toegankelijke bronnen. Op dit moment is hiervoor nog geen expliciete wettelijke basis. In het kader van de modernisering van het Wetboek van Strafvordering wordt ervoor gekozen wel een expliciete grondslag in de wet op te nemen voor de stelselmatige overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen. In de memorie van toelichting bij de het nieuwe Wetboek van Strafvordering wordt overwogen dat op basis van deze publiek toegankelijke bronnen het tegenwoordig mogelijk is een min of meer volledig beeld te krijgen van bepaalde aspecten van het persoonlijk leven van een betrokkene. Daarom wordt het wenselijk geacht dat er een wettelijke basis komt voor de stelselmatige, al niet dan-geautomatiseerde, overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen.¹ Deze bevoegdheid komt te staan in artikel 2.8.8 NSv en komt te luiden: "In geval van verdenking van een misdrijf kan de officier van justitie bevelen dat een opsporingsambtenaar stelselmatig, al dan niet op geautomatiseerde wijze, persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen overneemt". In de memorie van toelichting wordt meerdere keren deze nieuwe bepaling aangehaald. Daarom wordt in dit advies met regelmaat verwezen naar deze bepaling en andere regelingen uit het nieuwe Wetboek van Strafvordering (NSv) dat nog ter behandeling voorligt bij het parlement.

Een concrete toepassing van de algemene uitgangspunt om aan te sluiten bij het Wetboek van Strafvordering, is dat het wetsvoorstel zoveel mogelijk aansluit bij artikel 2.8.8 NSv. In de memorie van toelichting worden een aantal verschillen tussen het openbare orde-recht en het strafrecht benoemd. Deze verschillen dienen als rechtvaardiging voor de afwijkingen in de voorgestelde wettelijke regeling ten opzichte van artikel 2.8.8 NSv – zoals die in het navolgende nog worden uitgewerkt. De benoemde verschillen tussen het openbare orde-recht en het strafrecht kunnen echter worden gerelativeerd. De verschillen die overblijven zijn bovendien niet van een dermate doorslaggevend belang dat zij de voorgestelde afwijkingen zonder meer rechtvaardigen. Ten eerste zijn strafrechtelijke opsporingsonderzoeken niet alleen reactief, maar regelmatig ook proactief (of preventief). Opsporingsonderzoeken kunnen onder meer als doel hebben om misdrijven die in georganiseerd verband worden beraamd of gepleegd op te sporen en criminele netwerken in kaart te brengen (ook wel Titel V-onderzoeken genoemd) en daarmee toekomstige strafbare feiten te voorkomen,

---

¹ Kamerstukken II, 2022-23, 36327, nr. 3, p. 677-687.

te beletten of te beëindigen. Daarmee vertonen dit soort opsporingsonderzoeken, voor wat betreft de fase waarin door de politie verrichtingen worden gedaan, wel degelijk grote overeenkomsten met de onderzoeken ten behoeve van de openbare orde. Ten tweede komt het in het kader van opsporingsonderzoeken ook met regelmaat voor dat de politie 'real-time' kennisneemt van de gegevens in openbare bronnen, en deze gegevens overneemt. Denk bijvoorbeeld aan een eventuele deelname aan groepen op sociale media in het kader van de opsporing van de verkoop van wapens of drugs.

Het College wijst er verder op dat op de overname van de persoonsgegevens in het kader van een openbare order-onderzoek en een strafrechtelijk onderzoek hetzelfde Europese gegevensbeschermingskader van toepassing is. Uit artikel 1 en 2 van de Richtlijn (EU) 2016/680 (Richtlijn gegevensverwerking opsporing en vervolging) volgt dat de richtlijn van toepassing is op zowel de opsporing, vervolging en berechting van strafbare feiten als op de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid. Dit komt niet zo nadrukkelijk naar voren uit de memorie van toelichting. Het overeenkomstige Europese gegevensverwerkingskader is een extra reden om regeling over de overname van gegevens ten behoeve van de openbare orde zoveel mogelijk te laten aansluiten bij de overname van gegevens ten behoeve van de opsporing van strafbare feiten.

De bevoegdheden in het onderhavige wetsvoorstel zullen uiteraard wel in de context van openbare ordeverstoringen moeten worden geplaatst en worden aangepast aan de specifieke normen en kaders die daarbij gelden. Dit betekent dat de inzetcriteria kunnen verschillen van de strafvorderlijke tegenhangers. Een voorbeeld daarvan is dat er bij de handhaving van de openbare orde geen sprake is van een redelijke verdenking, en daarvoor een alternatief – zoals de ernstige verstoring van de openbaar orde – voor nodig is. Een ander voorbeeld is dat de officier van justitie een magistraat is, terwijl de burgemeester dat niet is. Dit zou kunnen rechtvaardigen dat de burgemeester eerder een machtiging van de rechter-commissaris moet vragen, dan de officier van justitie dat op grond van het Wetboek van Strafvordering moet doen. Wel rijst in dit kader de vraag hoe deze keuze om een machtiging van de rechter-commissaris te eisen zich verhoudt tot andere bevoegdheden van de burgemeester om inbreuken te maken op grond- en mensenrechten waarvoor geen rechterlijke toestemming wordt vereist. Denk aan de noodbevoegdheden die de burgemeester op grond van de Gemeentewet heeft.

Kennisneming van persoonsgegevens

In het voorgestelde artikel 3, eerste lid staat dat de burgemeester kan bevelen dat een ambtenaar van de politie 'zoekt' naar persoonsgegevens. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat alleen al voor het zoeken van informatie een bevel

nodig is. Uit de memorie van toelichting blijkt echter dat de burgemeester geen bevel hoeft te geven voor de kennisneming van (persoons)gegevens die zijn te vinden op publiek toegankelijke bronnen ten behoeve van de handhaving van de openbare orde door een ambtenaar van de politie. Daarmee zou dus dezelfde regeling gelden als voor de kennisneming van persoonsgegevens in het kader van een opsporingsonderzoek op grond van het toekomstige artikel 2.8.8 NSv.² Het College acht dit wenselijk en verzoekt daarom in verband met de duidelijkheid van de regeling de term 'zoeken' uit artikel 3, eerste lid te schrappen. Ook in artikel 2.8.8 NSv staat deze term immers niet.

Het ligt in de rede dat de ambtenaar van de politie op basis van de kennisname van de persoonsgegevens een proces-verbaal mag opstellen waarin hij samenvat wat hij heeft gezien, zolang hij daarbij de betreffende persoonsgegevens maar niet overneemt. Een dergelijke verbaliseringsplicht volgt in ieder geval in het strafrecht uit artikel (artikel 152 Sv / artikel 2.1.10 NSv). Een vergelijkbare verbaliseringsplicht volgt niet zonder meer uit het wetsvoorstel, aangezien artikel 3 en 4 niet gelden voor de kennisneming en artikel 8 dus niet van toepassing is. Het College kan zich echter voorstellen dat de burgemeester ook gebruik wil en kan maken van processen-verbaal over hetgeen de politie heeft bevonden bij het uitvoeren van handelingen op grond van artikel 3 Politiewet ten behoeve van de handhaving van de openbare orde, bijvoorbeeld om een verzoek te onderbouwen aan de rechter-commissaris tot het verlenen van een machtiging voor het bevel tot overname van persoonsgegevens. Verder ligt het in de rede dat de geautomatiseerde doorzoeking van publiek toegankelijke bronnen mogelijk is op grond van artikel 3 Politiewet, zolang deze geautomatiseerde doorzoeking niet leidt tot de overname van persoonsgegevens. Het College verzoekt de minister te reageren op bovenstaande overwegingen.

Onderscheid tussen overname in het algemeen en van personen

Het wetsvoorstel bevat twee bepalingen over de overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen. Artikel 3 gaat over de overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen in het algemeen, en artikel 4 op de overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen van een persoon die een substantiële rol heeft. Het College vraagt zich af het gezien het karakter van de inbreuk die met de overname van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen op het recht op privacy en bescherming van persoonsgegevens wordt gemaakt (dit wordt hieronder nader toegelicht) noodzakelijk is een dergelijke differentiatie aan te brengen. Aangenomen dat de minister dit wel noodzakelijk blijft achten, rijst verder nog de vraag waarom de minister ervoor kiest bij de vormgeving van de bepaling over de overname van

---

² Kamerstukken II, 2022-23, 36327, nr. 3, p. 680.

gegevens van een persoon aan te sluiten bij artikel 2.8.7 NSv. Artikel 2.8.7 NSv ziet immers op de stelselmatige observatie van personen waarbij de persoon primair fysiek wordt gevolgd en waarbij zijn aanwezigheid of gedrag wordt waargenomen. Niet voor niets wordt in de memorie van toelichting bij het nieuwe Wetboek van Strafvordering overwogen dat “[h]et overnemen van persoonsgegevens uit publiek toegankelijk bronnen verschilt wezenlijk van de stelselmatige observatie”. Het College verzoekt de minister om bij de vormgeving van en toelichting op het wetsvoorstel zoveel mogelijk aan te sluiten bij de systematiek van het voorgestelde nieuwe Wetboek van Strafvordering.

In het belang van een duidelijke regeling vraagt het College zich verder nog af waarom in artikel 3, tweede lid van het wetsvoorstel is gekozen voor de volgende bewoordingen “het doen van onderzoek naar bepaalde personen en organisaties”. Verondersteld wordt dat het de bedoeling van deze bepaling is om het onderscheid te maken tussen de toepassing van artikel 3 en artikel 4 van het wetsvoorstel. Artikel 3, tweede lid roept echter de nodige vragen op. In de eerste plaats is “het doen van onderzoek” niet gedefinieerd, maar is het taalkundig gezien meeromvattend dan alleen het overnemen van gegevens; deze bewoordingen lijken ook de kennisneming van gegevens te omvatten. Deze formulering wekt gelet op de hiervoor omschreven zelfstandige bevoegdheid van de politie verwarring op. In de tweede plaats wordt gesproken over “personen en organisaties”. Artikel 4 ziet echter uitsluitend op de overname van gegevens van personen. Is dit bewust? Acht de minister het niet mogelijk gegevens van organisaties over te nemen? Moeten organisaties als rechtspersonen, en daarmee toch als personen worden aangemerkt? Of geldt hierbij – zoals in de memorie van toelichting wordt overwogen – het uitgangspunt dat de gegevens van organisaties niet als persoonsgegevens hoeven te worden aangemerkt? Indien dit laatste het geval is, volgt de uitzondering voor organisaties dan niet al uit artikel 3, eerste lid, dat uitsluitend ziet op de overname van persoonsgegevens? En hoe dient volgens de minister te worden omgegaan met de gevallen waarin organisaties het onderzoeksobject zijn waarvan stelselmatig gegevens worden overgenomen, waarbij ook incidenteel persoonsgegevens worden vastgelegd? Het College verzoekt de minister op deze vragen te reageren.

Stelselmatige overname van gegevens

Artikel 2.8.8 NSv is alleen van toepassing bij stelselmatige overname van persoonsgegevens tijdens een opsporingsonderzoek. De incidentele overname van persoonsgegevens blijft – zoals nu ook al het geval is – mogelijk op grond van artikel 3 Politiewet. Het is op basis van het wetsvoorstel niet geheel duidelijk wat de visie is van de minister op de mogelijkheid dat de politie onder het gezag van de burgermeester maar zonder bevel niet-stelselmatig persoonsgegevens overneemt. Enerzijds wordt in de artikelen 3 en 4 van het wetsvoorstel gesproken over het overnemen van persoonsgegevens in het algemeen, en dus ook over de

niet-stelselmatige overname. Anderzijds wordt bij de aanleiding van het wetsvoorstel overwogen dat er een wens bestaat tot een wettelijke grondslag voor gegevensvergaring waarbij meer dan een beperkte inbreuk op de persoonlijke levenssfeer wordt gemaakt. Dat impliceert dat er wel ruimte is voor incidentele, niet-stelselmatige overname van gegevens uit openbare bronnen door de politie, zonder bevel van de burgemeester. Praktisch gezien wordt een dergelijk niet-stelselmatig overname ook nog steeds mogelijk geacht door de minister. Op pagina 28 van de memorie van toelichting wordt immers overwogen dat eerder "online onderzoek op grond van artikel 3 van de Politiewet 2012" kan leiden tot aanwijzingen dat een ernstige verstoring van de openbare orde zal plaatsvinden. Dit impliceert dat de politie ook na het wetsvoorstel nog steeds niet-stelselmatig persoonsgegevens in online (en dus publiek toegankelijke) bronnen mag overnemen – al was het maar ter voorbereiding op het bevel van de burgemeester. Het College verzoekt de minister daarom op het niveau van de wet te verduidelijken of de politie in alle gevallen een bevel van de burgemeester nodig heeft voor de overname van persoonsgegevens in het kader van de handhaving van de openbare orde. In het bijzonder verzoekt het College om toe te lichten waarom het vereiste van stelselmatigheid uit artikel 2.8.8 NSv niet is opgenomen in artikel 3 en 4 van het wetsvoorstel, waardoor wordt afgeweken van de strafvorderlijke regeling hetgeen de complexiteit in de uitvoering van de wettelijke regelingen vergroot.

Als het wetsvoorstel ook betrekking heeft op de incidentele overname van persoonsgegevens vraagt het College zich af of dit niet een buitenproportionele maatregel is om de persoonsgegevens in publiek toegankelijke bronnen te beschermen tegen gerechtvaardigd overheidsoptreden. Het College verzoekt de minister toe te lichten waarom – zoals in de toelichting wordt overwogen – met het vergaren van persoonsgegevens uit publiek toegankelijke bronnen "al snel een meer dan beperkte inbreuk [wordt] gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van de betrokkenen". Het is onvermijdelijk dat met de kennisneming en overname van persoonsgegevens door de politie enige inbreuk wordt gemaakt op de persoonlijke levenssfeer door de overheid. Tegelijkertijd is informatie in publiek toegankelijke bronnen over het algemeen vrijwillig door burgers in het publieke domein geplaatst. Daardoor zal er bij de burger geen redelijke verwachting van privacy bestaan met betrekking tot deze informatie. Niet voor niets kiest de minister ervoor de kennisname van de informatie uit publiek toegankelijke bronnen door ambtenaren van de politie niet nader te reguleren. Bovendien wordt met deze overweging ook afgeweken van de uitgangspunten die in het Wetboek van Strafvordering worden gehanteerd.

De overname van gegevens uit publiek toegankelijke bronnen verschilt fundamenteel van de mogelijkheden tot kennisneming en overname van de gegevens op een gegevensdrager als een telefoon. Deze gegevens zijn over het

algemeen niet voor een algemeen publiek bedoeld. De kennisneming en overname van deze gegevens door de overheid maken dus een veel grotere inbreuk op de privacy van burgers. Alleen al om deze reden zijn Landeck-arrest en het Prokuratuur-arrest van het Europese Hof van Justitie waarnaar in de memorie van toelichting naar verwezen wordt, niet van toepassing op de verzameling van gegevens uit openbare bronnen.³ Uit deze jurisprudentie van het Europese Hof kan daarom ook niet worden afgeleid dat een rechter-commissaris toestemming zou moeten geven voor de overname van gegevens uit publiek toegankelijke bronnen. Het College verzoekt nadrukkelijk deze vergelijking niet te maken in de memorie van toelichting.

Kenbaarheid van ambtenaren van de politie

Het wetsvoorstel roept de vraag op in hoeverre ambtenaren van de politie zich als zodanig kenbaar moeten maken wanneer zij gegevens in publiek toegankelijke bronnen willen overnemen, met name als zij zich aansluiten bij groepen op sociale media of inloggen bij online platforms. In de memorie van toelichting wordt in het kader van de toelichting van wat publiek toegankelijke bronnen zijn gesteld dat bijvoorbeeld Telegramkanalen en Whatsappkanalen soms publiek toegankelijk zijn. Meer in het algemeen wordt overwogen dat bronnen publiek toegankelijk zijn als toegang kan worden verkregen zonder het aannemen van een valse hoedanigheid. Van een valse hoedanigheid is nog geen sprake bij het gebruik van een afgeschermd IP-adres, zo wordt verder overwogen. Ook het inloggen met een 'nep-account' op een website is geen valse hoedanigheid. Maar van een openbare bron is niet langer sprake als de 'nep-account' wordt gebruikt om 'vrienden' te worden op sociale media, en daarmee toegang te krijgen tot de gegevens die alleen maar toegankelijk zijn voor 'vrienden'.

Het College verzoekt de minister in het wetsvoorstel te verduidelijken hoe dit kader toegepast kan worden bij het onderzoek naar ernstige verstoringen van de openbare orde waarop dit wetsvoorstel betrekking heeft. Platforms als Telegram en Whatsapp worden immers ook wel aangeduid als sociale media. Mag de ambtenaar van de politie op basis van de voorgestelde wettelijke regeling onder een valse naam vragen om toegelaten te worden tot een groepskanaal op bijvoorbeeld Telegram? Mag de ambtenaar van de politie onder een valse naam vragen om toegang tot een groepspagina op Facebook (zonder daarbij anderen te bevrienden)? En klopt het dat de minister het niet toegelaten acht dat ambtenaren van de politie ten behoeve van de handhaving van de openbare orde tot infiltratie (op sociale media) overgaan?

---

³ Hof van Justitie 4 oktober 2024, ECLI:EU:C:2024:830 (C.G./Bezirkshauptmannschaft Landeck); Hof van Justitie 21 januari 2020, ECLI:EU:C:2020:18 (Prokuratuur).

Gebruik voor opsporingsdoeleinden

Het voorliggende wetsvoorstel bevat bevoegdheden die gezien het voorgestelde artikel 2 alleen mogen worden ingezet voor het voorkomen, beletten of beëindigen van een ernstige verstoring van de openbare orde. De overgenomen gegevens mogen – als dat na verzameling nodig blijkt – wel worden gebruikt voor de opsporing van strafbare feiten, zo volgt onder andere uit het voorgestelde artikel 13. Deze mogelijkheid tot het gebruik van de vastgelegde gegevens voor strafrechtelijke doeleinden wordt ook expliciet bevestigd in de memorie van toelichting. Het College vindt dit positief. Aangenomen wordt dat zodra blijkt dat de verzamelde gegevens redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de opsporing van strafbare feiten er sprake is van een nieuw onderzoek in de zin van artikel 9 Wet Politiegegevens en de afwijkende bewaartermijn van het voorgestelde artikel 13 dus niet meer van toepassing is. Het College verzoekt deze veronderstelling te bevestigen.

In het licht van het bovenstaande roept een passage uit de memorie van toelichting over de gevolgen voor de praktijk van de verhouding tussen openbare-ordehandhaving en strafvervolgning vragen op. Overwogen wordt dat op het moment dat de burgemeester gegevens wil in het kader van de handhaving van de openbare orde en de officier van justitie over dezelfde ordeverstoring gegevens wil in het kader van de opsporing van strafbare feiten er parallel twee onderzoeken moeten worden uitgevoerd. Dit lijkt weinig praktisch. Het College kan zich voorstellen dat bij aanwijzingen voor een ernstige verstoring van de openbare orde de burgemeester en de officier van justitie contact met elkaar opnemen over de inzet van bevoegdheden. Op het moment dat de burgemeester toepassing wil geven aan de bevoegdheden van artikel 3 en 4 van het wetsvoorstel, kan de officier van justitie besluiten de uitkomsten van dit onderzoek af te wachten – of hooguit het bevel te geven om gegevens over te nemen die buiten het bevel van de burgemeester vallen. Dit is praktischer dan de politie twee keer de opdracht te geven dezelfde gegevens te verzamelen. Het College verzoekt de minister hierop te reageren.

Overige opmerkingen

Het College verzoekt de minister om te verduidelijken of de betrokkenen van wie de persoonsgegevens worden overgenomen, hierover dienen te worden genotificeerd. In het nieuwe Wetboek van Strafvordering komt een dergelijke plicht wel te staan. Uit artikel 2.8.2 NSv volgt dat de officier van justitie de betrokkene in kennis moet stellen van de uitgeoefende bevoegdheid zodra het belang van het onderzoek dat toelaat. De vraag rijst waarom een vergelijkbare verplichting niet is opgenomen in dit wetsvoorstel.

In artikel 10 van de voorgestelde regeling is opgenomen dat de burgemeester bij "de rechtbank, sector strafrecht" beroep kan instellen tegen de afwijzing door de

rechter-commissaris van een door de burgermeester gevorderde machtiging. Dit lijkt op de mogelijkheid van de officier van justitie om in beroep te gaan tegen een door de rechter-commissaris afgewezen vordering (artikel 446 Sv / 2.8.23 NSv). Het College verzoekt de minister om te verduidelijken of het de bedoeling is dat het beroep van de burgermeester op dezelfde wijze wordt afgehandeld als een beroep van de officier van justitie, dat wil zeggen door de raadkamer van de rechtbank met toepassing van de regels over de raadkamerprocedure.

Uitvoeringsconsequenties

Het College verwacht dat het wetsvoorstel geen noemenswaardige uitvoeringsconsequenties voor het openbaar ministerie heeft, omdat het wetsvoorstel betrekking heeft op de uitoefening van bevoegdheden onder het gezag van de burgermeester.

Hoogachtend,

M. Otte
procureur-generaal